

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ZÁŘÍ 2012

č. 7

NOVÝ ZAČÁTEK – NEBOJME SE!

Tak vás všechny vítám. Po prázdninách, po dovolených. Zase do povinností a všedního života. Všedního, běžného, nic se nezměnilo?

Děti jdou do školy, bude to nová třída, nové zkušenosti, pro mnohé třeba i nová škola s novými spolužáky a kamarády.

V některých farnostech se během prázdnin vyměnili kněží a začne nová etapa vzájemného poznávání, spolupráce, nových zkušeností pro všechny.

A co tam, kde se zdánlivě nic nemění? Stejná práce, stejní lidé okolo, stejné radosti i starosti.

Opravdu? Žádný okamžik našeho života není stejný, každý je neopakovatelný. Máme nové zkušenosti, poznatky, na stejné věci a události se díváme najednou trochu jinak. Někdy se změn podvědomě bojíme a toužíme po klidu beze změn, bez nutnosti řešit nové události a problémy. To by byl ale mrtvolný klid – a my máme žít! A život je vývoj a změna. Nebojme se poznávat nové věci, nebojme se změnit. I změna názoru na některé věci nebo i lidi je často nutná. A je k tomu třeba vnitřní odvaha a pokora.

Měníme se. Rosteme. A to nejen tělesně. Kéž v síle Ducha svatého, v síle Boží milosti rosteme a přetváříme se k lepšímu a dokonalejšímu poznání smyslu a cíle svého života, k správnějšímu přijetí ostatních bratří a sester kolem nás, k poznávání Božích záměrů a jejich naplňování. A nakonec dosažení cíle v Božím království.

Naše děti se budou opět učit ve škole novým poznatkům z nejrůznějších oborů. A my jim budeme vysvětlovat, jak je učení důležité. Ale to platí i pro každého

z nás. Nikdy nejsme hotoví. Stále se máme co učit. Pojdme do toho. A když bude potřeba, nebojme se změn ve svých názorech, postojích, ve svém životě. Jsme Ježí-

šovými učedníky, Jeho žáky. Nechme se Jím vést a proměňovat.

O. Marián, OPraem

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Oheň – titul Ducha svatého

Starobylé národy považovaly oheň za božský prvek. I v bibli jsou doprovázena zjevení Boha viděním ohně: v hořícím keři (srv. *Ex* 3,2nn.); na vrcholu hory Sinaj (srv. *Ex* 19,18); prorok Eliáš je odnesen do nebe na ohnivém voze (srv. *2 Král* 2,11); Ježíš, podle slov Jana Křtitele, musí křtít Duchem svatým a ohněm (srv. *Mt* 3,11). Vždyť při seslání Ducha se ukázaly nad hlavami apoštolů ohnivé jazyky (srv. *Sk* 2,3).

Obraz ohně nabízí mnoho výkladů. Přenesen do duchovního života znamená především horlivost zapálenou pro dobro, pro Boží slávu. V tomto smyslu se říká o proroku Eliášovi, že jeho horlivost byla podobna ohni a že jeho slovo páliło jako pochodeň (srv. *Sir*48,1).

I při lidské činnosti pozorujeme, jak je to dobré, když je někdo nadšen pro studium, pro umění, pro svou práci. Koná ji dobře a s velkým potěšením. Horlivost je opakem chyby, která se nazývá „vlažnost“. Ta je, podle svatého Bernarda, „stínem smrti“; vlažný člověk se podobá neobdělávané vinici, domu bez dveří, bez zámků. Nedbalost okrádá člověka o radost. Zvyšuje tedy námahu všedního dne. Je to červ v kořeni, požírá zevnitř, i když navenek vše pokračuje jako obvykle.

Vlažnost pro božské věci nazývali řečtí Otcové *sklerokardia*. Na takového

člověka s tvrdým, „sklerotickým“ srdcem vztahovali Otcové slova knihy Zjevení: „Znám tvé skutky: nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Takto však, protože jsi vlažný, ani horký ani studený, vyplivnu tě z úst“ (*Zj* 3,15-16). Evagrius nazývá tuto neřest „démonem poledne“ (srv. *Zl* 91,6). Když vyhasne mladistvé nadšení, „v poledni života“, „leckteří se cítí unaveni a ztratí chuť pracovat pro dobro. Autor je přesvědčen, že jde o velmi nebezpečného démona“, protože znechucený a lenivý člověk nemá vůli k odporu.

Naopak Duch svatý uchovává v srdci křesťana mladistvé nadšení, radostnou ochotu vykonat dobro, k němuž se naskytne příležitost. Svatý Martin už umíral, ale když viděl, jak jsou jeho učedníci smutní, prosil: „Pane, mohu-li být ještě užitečný, neodmítám námahu.“ Ruský spisovatel Tolstoj vydává z tohoto hlediska pěkné svědectví o své tetě, která u nich nahrazovala zemřelou matku: vždy sloužila všem, ale na její tváři bylo vidět, jak veliké štěstí je to, když člověk může milovat a uskutečnit svou lásku. Tak se jeví světci ve službách Bohu, oheň Ducha svatého zářil v jejich očích.

*Z knihy T. Špidlíka:
Znáš Ducha svatého?*

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

JÁCHYM A ANNA

rodiče Panny Marie

Obraz sv. Anny můžeme vidět v dominikánském kostele sv. Kříže na levé straně před kaplí sv. Dominika.

nanců; horníků, tkalců, soustružníků, uměleckých truhlářů, mlynářů, kramářů, provazníků, krejčích, krajkářů, čeledínů; za dešť; proti bouřce; za znovunalezení ztracených předmětů

Jáchym: patron manželských párů; truhlářů a obchodníků plátnem

Druhý vatikánský koncil stanovil památku Jáchyma a Anny, rodičů Matky Boží Marie, na společný den 26. července. Do té doby se oba slavili v celém světě v různé dny.

Apokryfní Jakubovo evangelium vypravuje o Jáchymovi, že byl starším kně-

zem a žil s Annou, svou ženou, v Jeruzalémě. Jednoho dne odmítl velekněz v chrámu Jáchymovu obět, protože Jáchym nezplodil za 20 let manželství žádné děti. Hluboce pokořenému muži se pak později zjevil při polní práci anděl a zvěstoval mu narození dítěte. Také Anna měla toto andělské zjevení. Anna pak porodila dceru Marii, budoucí Matku Ježíšovu. Svátek Obětování P. Marie připomíná dodnes den, kdy zasvětili Jáchym a Anna v chrámě Bohu své dítě. Zdali se manželský pár dožil ještě narození Kristova, není známo.

Úcta a tradice: uctívání Anny dosáhlo vrcholu v 15. a 16. století, když přijal r. 1481 papež Sixtus IV. Annu do římského kalendáře a pak r. 1584 nařídil papež Řehoř XIII. svátek sv. Anny. Zvláště kapucíni a karmelitáni podporovali Annino uctívání, ale i benediktini a augustiniánští kanovníci. Annin kult se šířil stále více, čím více se vynořilo jejích ostatků. Také četná evropská města prohlašují, že mají ostatky, např. Düren (hlavu) a Vídeň (paži). V mnoha zemích byly dříve slavné pouti sv. Anny, např. v Annabergu (Dolní Rakousko), Sulzbachu a Unterkreuzbergu v Bavorsku, a Nantes, Apt a Anne d'Aury ve Francii. Jáchym byl vždy velmi uctíván ve východní církvi; svátek sv. Anny tam lze prokázat od poloviny 6. století.

Z knihy Schaubert-Schindler: Rok se svatými

CHARITA

Pozvánka na Den Charity

Srdečně Vás zveme na akci **Den Charity**, která se uskuteční dne **25. 9. 2012 od 14 do 17 hodin na Horním nám. ve Znojmě**. Tato akce je zaměřena na prezentaci činnosti Oblastní charity Znojmo. Součástí bude i výstava fotografií o naší pomoci na Ukrajině od Richarda Boudy. Těšit se můžete na malé občer-

stvení v podobě pravého ukrajinského boršče, který pro přítomné připraví naši hosté z Ukrajiny. Kromě toho se můžete dozvědět spoustu dalších důležitých informací týkajících se činnosti a rozvoji Oblastní charity Znojmo.

*Veronika Mihalová
Oblastní charita Znojmo*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

„Dobré i zlé, život i smrt, chudoba i zámožnost jsou od Boha.“

(Sir 11, 14)

Každý člověk dostal rozum a svobodnou vůli, určité vlohy a schopnosti a příležitosti, které má využívat, aby zajistil sebe a i ty, kteří mu jsou svěřeni a za které nese odpovědnost.

Má všechno využívat a má si při tom být vědom odpovědnosti za využití všeho, co mu bylo svěřeno. Má jednat, jako kdyby všechno záleželo na jeho jednání a na jeho snaze využít všeho dokonale. Současně si má být vědom toho, že se může spolehnout na Boží pomoc a mít jistotu, že Bůh ví o všem, co prožívá, za jakých podmínek a jak je to pro něj těžké. Vždy může spoléhat na Boží působení ve svém životě a mít jistotu, že nic nebude nad jeho síly a možnosti a že Bůh dá vždy dost své pomoci.

Když člověk spojí svoje síly s Boží pomocí a spoléhá na ni za všech okolností, není pro něj v jeho životě nic, co by ho deprimovalo, nahánělo mu strach anebo

úzkost, ale dívá se na přítomnost i na budoucnost s klidem a optimismem. Vychází nejen z vlastních zkušeností, ale i ze zkušeností druhých lidí, které zná a kteří prožili různé životní situace. Bůh ovlivňuje náš život nejen tím, co my sami prožíváme, ale i tím, co prožívají jiní lidé.

Nic z toho, co lidé prožívají, není zbytečné a bez smyslu, ale všechno nám má ukazovat cestu k Bohu. Někdy jsou události, které prožíváme, těžké a bolestné. I ty však mají v našem životě smysl. Ten nechápeme někdy ve chvíli, kdy událost prožíváme, ale pochopíme ho s odstupem času, kdy se budeme na události dívat z jiného úhlu pohledu anebo za jiných okolností. Tehdy často pochopíme smysl a to, co se nám zdálo zbytečné, dostane jinou hodnotu. Takové události nás vychovávají, abychom uměli dobře prožít všechno, co nás v životě potká. Když se budeme na takové události dívat s důvěrou

v Boží prozřetelnost, podaří se nám je prožít tak, že nám neuškodí, ale prospějí.

Nemáme propadat malomyslnosti a přesvědčení, že je zbytečné se snažit zlepšit situaci našimi silami. I za takových okolností máme využít všechny síly a schopnosti a udělat dokonale všechno, co můžeme a tam, kde na to nestačíme, máme spoléhat na Boží pomoc.

Když tak jednáme, přesvědčíme se, že je to přístup, který nám prospívá a naplňuje nás klidem, spokojeností a jistotou, že jsme udělali všechno, co bylo v našich možnostech a že se plně můžeme spoléhat na Boha, který doplní, co bude chybět.

Nikdo z nás neví, jak bude jeho život probíhat v budoucnosti, co ho čeká a jak

bude schopen řešit, co ho potká. Nikdo se nemá příliš spoléhat na sebe, ale každý má plně využívat své schopnosti a spoléhat na Boží pomoc.

Každý se má stále dívat na svoje schopnosti objektivně a prosit Boha nejen o správné poznávání všeho, ale také o schopnost dobře využívat všeho, co dostává. S Boží pomocí se nám bude dařit prožívat život na zemi jako přípravu na život věčný a současně i prospívat druhým lidem.

o. J. Šik

(Převzato z časopisu „Tomášek“)

JUBILEJNÍ ROK 2013 – Sv. Cyrila a Metoděje

JUBILEJNÍ ROK 2013

1150 LET OD PŘÍCHODU SV. CYRILA A METODĚJE NA MORVU

V roce 2013 bude velké výročí 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje na naše území. Jak se na toto výročí připravuje česká a moravská církev? (J. Šubrt)

Tak tohle téma by možná vydalo na celou knihu. Pro církev v duchu ekumenické spolupráce je tento příchod chápán jako křest našeho národa, jako svobodné rozhodnutí pro nový styl života, který vedli z pohledu našich předků ctitelé kříže. Slovo křest, jak připomněl prof. Dušan Třeštík, je odvozeno od latinského *crux*, či německého *Kreuz*. V přípravném výboru oslav spolupracuje Kancelář prezidenta republiky, Vláda ČR, tj. její příslušná ministerstva, Parlament

ČR, Akademie věd, univerzity a příslušné moravské kraje, jakož i muzea.

Je opravdový zájem ze zahraničí, protože cyrilometodějský odkaz se týká právních i státoprávních problémů, především se dotýká státností České a Slovenské republiky. Velice důležitý je aspekt ekumenický, proto probíhají i porady na úrovni Ekumenické rady církví. Velký zájem mají pochopitelně i média. Vstřícnost k tomuto jubileu odpovídá nové otevřenosti, s níž je provázen první přípravný rok věnovaný svaté Anežce České. Věřím, že cyrilometodějské oslavy budou výrazným přínosem k duchovní obnově a prohloubením ekumenické spolupráce.

Převzato z knihy:

D. Duka: Tradice, která je výzvou

Základní životopisné údaje sv. Cyrila (nar. 826 nebo 827) a sv. Metoděje (nar. 815) před příchodem na Moravu.

Jejich otec byl vysokým důstojníkem v Soluni. Konstantin - Filozof studoval na univerzitě v Cařihradě jako žák a nástupce pozdějšího patriarchy Fotia. Konstantin by rád žil v klášterním ústraní, musel však plnit úkoly, jimiž ho pověřoval císař: poselství k Chazarům a na Moravu. Metoděj, správce oblasti v okolí Soluně, nejprve odešel do kláštera na horu Athos, později doprovázel svého bratra na cestách. Při cestě k Chazarům našli na Krymu ostatky sv. Klimenta, římského papeže.

Život na Moravě v 9. století nejlépe osvětlují archeologické prameny. Osídlení se soustřeďovalo v úrodných úvalech řek. Již od 8. století byla budována hradiště, hospodářská, politická, kulturní a náboženská střediska země. Jejich rozvoj podporovalo produktivní zemědělství a rozvinutá řemeslná výroba. Důležitou úlohu hrálo železářství, reprezentované hutěmi na Uničovsku a na Blanensku, a na ně navazující vyspělé kovářství. Vysoké úrovně dosáhlo také moravské hrnčířství. Písemné prameny zachytily jména pouze dvou hradišť: Nitry, kde v roce 828 vysvětil salcburský arcibiskup Adalram kostel knížete Pribinovi, a pohraniční pevnost nad ústím řeky Moravy do Dunaje Děvín. Zvláštní postavení ve vývoji země zaujala hradiště městského rázu v nivě středního Pomoraví Staré Město a Mikulčice. Jejich vládcové sehráli hlavní úlohu při vzniku velkomoravského státu. V hradištích se soustředilo největší bohatství a došlo v nich k značné koncentraci osídlení.

Od počátku 9. století pronikalo na Moravu křesťanství. Hlásali je misionáři z Řecka, Vlachs a Němec. Již tehdy byly po-

stavěny některé kostely, v hrobech i na sídlištích se nacházejí křesťanské symboly, především křížky. Kníže Rostislav (846-870) chtěl osamostatnit moravskou církevní organizaci. Požádal papeže o biskupa. V Římě nebyl však vhodný kandidát, proto se Rostislav obrátil na byzantského císaře Michala III.

Císař poslal na Moravu učeného jáhna Konstantina-Filozofa a jeho bratra Metoděje. Konstantin sestavil slovanské písmo - okrouhlou hlaholici, přeložil liturgické texty a přizpůsobil zákoník. Vnitřní vztah ke svému misijnímu poslání vyjádřil v Proglasu, předmluvě k překladu evangelií.

Soluňští bratři vyučili na Moravě žáky a po třech letech se vydali do Říma, aby předložili své učení ke schválení papeži a nechali své žáky vysvětit. Cestou v Benátkách disputovali o použití slovanského jazyka v liturgii s tzv. trojjazyčníky. V Římě byli oba bratři, přinášející ostatky sv. Klimenta, slavnostně přijati a jejich učení bylo schváleno. Konstantin se v Římě vážně rozstona, vstoupil do kláštera, přijal řeholní jméno Cyril, ale již 13. 2. 869 zemřel. Pochován byl v chrámu sv. Klimenta.

Papež Hadrián II. (867-872) udělil Metodějovi biskupské svěcení a jmenoval ho apoštolským legátem pro slovanské země a arcibiskupem nově zřízené panonsko-moravské arcidiecéze. Bavorští biskupové se papežovu rozhodnutí nechtěli podřídit, proto sv. Metoděje zajali a uvěznil. Byl propuštěn až po třech letech na přímý zásah papeže Jana VIII. (872-882). Na Moravě přijal nového metropolitu kníže Svatopluk (872-894) a svěřil mu do správy kostely na všech hradech.

Nejlepší obraz velkomoravského hradištního města podávají Mikulčice, hradisko v nivě řeky Moravy uprostřed

lužních lesů. Patrně již v 8. století tam bylo sídlo knížete. V 9. století jeho ústřední hrad a severozápadní hustě zastavěné předhradí chránilo mohutné opevnění. Na hradě a na předpokládaných dvorcích v bezprostředním okolí stálo 9 až 11 kostelů, některé s bohatými pohřebišti. Na nej-

vyšším místě hradu stála 37m dlouhá trojlodní bazilika. Bazilika byla největším moravským chrámem

*PhDr. Č. Staňa, CSc
Z přílohy časopisu SIARD 11/96
(upraveno)*

INFORMACE – bude vás zajímat

TISKOVÁ ZPRÁVA K SETKÁNÍ ANTIOCHIE PO DVACETI LETECH

V sobotu 1. září 2012 se ve Vranově n/D uskuteční setkání účastníků a příznivců Antiochie po dvaceti letech. Na programu je v 10.00 mše svatá v kostele Panny Marie Nanebevzaté, sdílení zkušeností z minulých ročníků, malé občerstvení, přednášky s názvem „Výzvy k nové evangelizaci“ a vše bude zakončeno mariánskými nešporami v 16.00 odpoledne.

Projekt s názvem Antiochia vznikl před dvaceti lety v teologickém konviktu v Litoměřicích, kde se ke kněžství v nultém ročníku připravovali budoucí bohoslovci. Poprvé se Antiochia konala v roce 1992 ve Vysokých Žibřidovicích pod Králickým Sněžníkem. Od té doby se tato prázdninová akce pro mládež uskutečnila už v mnoha českých a moravských farnostech a zúčastnilo se jí stovky mladých křesťanů. Ti se po čtrnáctidenních turnusech celé prázdniny střídají ve farnostech a věnují se intenzivní spolupráci s místními obyvateli. Vytvářejí programy pro děti a mládež, pomáhají starším lidem, nabízejí kulturní a sportovní programy a společně se za farnost modlí. Vzniká tak mnoho přátelství, která pokračují i po

skončení této prázdninové aktivity. Antiochia je přínosná jak pro mladé, kteří se jí účastní, tak pro farnost, ve které se koná. Mladí se naučí dělat něco dobrého pro druhé a farnost zase prožije zpestření často všedního života a novou zkušenost s mladými věřícími. Letošní setkání po dvaceti letech je důvodem k děkování, bilancování a také pohledu do budoucna.

Sestavil: P. Marek Dunda

Biblický kurz

Pastorační středisko brněnské diecéze nabízí letos na podzim další, již desátý ročník Biblického kurzu. Jde o vzdělávání pro všechny zájemce o Bibli, vhodné pro osobní poznání Božího slova i jako materiál pro ty, kdo vedou různá malá společenství a biblické hodiny. Kurz je také součástí diecézního biblického programu *Vezmi a čti*, ve kterém chceme v období přípravy na cyrilometodějské výročí (2013) více číst Boží slovo a žít z něho (<<http://www.vezmiacti.cz>>).

Kurz se jako vždy uskuteční opět v Brně na Biskupském gymnáziu v období **září – listopad 2012** v pěti večerních čtvrtětečních setkáních s (přibližně) čtrnáctidenní periodicitou: 20. září, 4. a 18. října,

8. a 22. listopadu od 17 hodin. Přihlášky jsou k vyzvednutí u duchovních správců farností, na Službách Biskupství brněnského Petrov 5, či ke stažení na www.biskupstvi.cz/pastorace. Srdečně všechny zveme!

POUTNICKÝ PRŮKAZ

Letošní novinka v Brně:

Z iniciativy Radka Líkaře a Jiřího Braunera se nyní i v brněnské diecézi dostává zájemcům po vzoru *významných* poutních míst v Evropě možnost získat tzv. poutnický průkaz, do kterého si mohou na památku zaznamenávat průběh svého putování i sbírat otisky razítek z míst, kterými prošli.

„Začalo to tím, že jsme se před dvěma lety účastnili poutě do Compostelly, kam jsme posledních 130 km putovali pěšky,“ vzpomíná Radek Líkař z Kunštátu. „Natolik nás to oslovilo, že jsme si s přáteli řekli, že bychom rádi něco podobného uskutečnili v našich zeměpisných podmínkách. Při pouti do Santiaga jsme dostali na začátku tzv. poutnický pas, kam se skutečně psalo i číslo pasu,

místo, odkud se na pouť vychází, ze které jsme země, a jak putujeme, a na základě tohoto průkazu jsme pak na konci pouti dostali „osvědčení“ o vykonání poutě do Compostelly. Proto jsme se rozhodli vydat také u nás podobný poutnický průkaz, který si může každý pořídit na jednu konkrétní pouť. A může to být pouť pěší nebo na kole, autem nebo společná autobusem, popř. i letadlem. Poutnický průkaz nemá sloužit ve smyslu turistickém, že by přinášel - obdobně jako turistické pasy členům Klubu českých turistů - řadu výhod. Jde o památku a následně vzpomínku na místa, která jsme cestou navštívili,“ uzavírá Líkař.

Poutnický průkaz je k dostání v brněnské prodejně DONUM (Petrov 9, 602 00 Brno, tel.: 543 237 047) nebo je možné ho zaslat i na dobírku. Cena včetně obalu 15 Kč/ks.

Tip na možné ubytování

www.kanovnickydum.cz

www.penzionsvanny.cz

120 LET OD VZTYČENÍ SCHWEIGHOFEROVA KŘÍŽE NA MĚSTSKÉM HŘBITOVĚ

Městský hřbitov na Suchohrdelské ulici ve Znojmě, někdy též nazývaný "Ústřední", vznikl v letech 1883-1887 jako náhrada za tehdy teprve sto let starý josefínský hřbitov na Dolním předměstí mezi Vídeňskou třídou a Dyjskou ulicí. Město potřebovalo nutně rozšířit areál staré nemocnice u kostela sv. Alžběty a zá-

roveň řešilo problém s nedostatkem hrobových míst. Nemocnice dostala přednost, a tak byl hřbitov na Dolním předměstí zrušen. Nový hřbitov byl vyměřen na mírně svažitém poli ihned za pozemky železničního nádraží. Plocha hřbitova byla rozdělena sítí širokých chodníků do šesti lichoběžníkových polí. Uprostřed na křižovatce cest v horní části hřbitova byl na

svátek Všech Svatých 1. listopadu 1891 vztyčen úhledný novogotický kříž. Předcházela tomu poměrně dlouhá diskuse mezi členy obecního výboru, zda by nebylo vhodnější na toto místo přenést starý hlavní železný kříž z hřbitova na Dolním předměstí. Nakonec se městská samospráva rozhodla přijmout velkorysý dar nového kříže. Jak nás informuje pamětní nápis, kříž byl věnován znojemským stavitelem Josefem Schweighoferem* a jeho chotí jako díkůvzdání za záchranu života. Město tento kříž doplnilo o čtyřboký podstavec s nárožními gotickými lucernami a čelní dedikací „Ku cti Boží (*Zur Ehre Gottes*)“.

V radniční výroční zprávě se dozvíme i celkové náklady 584 zlatých a 67 krejcarů. Žerď kříže a ozdoby a kontury na jeho podstavci byly pozlaceny znojemským zlatníkem Antonínem Jungnicklem. Žulové schody po obvodu podstavce dodal kameník Jan Janoušek ze Studené u Dačic, litinový kříž se zdobeným podstavcem pak pochází z proslulých sléváren knížete Salma v Blansku. Soudě podle počtu zapálených svící na schůdcích pod křížem nejen o Dušičkách, těší se tento kříž u Znojemčanů dodnes velké účtě.

Do medailonku:

* Josef Schweighofer (1820-1895) se narodil v dolnorakouském Hauskirchenu u Cáhnova (Hohenau). Vyučil se ve Vídni, poté působil v Drnholci. R. 1867 přesídlil do Znojma, kde se brzy stal jedním z nejproduktivnějších a nejvýraznějších stavitelů. Jeho huť dala vzniknout řadě dodnes obdivovaných veřejných budov v historizujícím slohu neoklasicismu a pseudorenesance jako např. Dům Německého měšťanského spolku (1882), zvaný „Domeček“ (později Hotel Znojmo, dnes Česká spořitelna), Škola korunního

prince Rudolfa (1885; dnes pedagogická škola) či Otakarova škola (1894; dnes ZŠ Václavské náměstí). Schweighofer je rovněž podepsán pod stavbou staré keramické továrny Rudolfa Dittmara (1880), rozsáhlého komplexu Albrechtových (později Žižkových) kasáren (1892), řady činžovních domů anebo také pomníku císaře Josefa II. ve Starém Šaldorfě (sochu z tohoto pomníku lze dnes obdivovat na nádvoří muzea, v prostoru zrušeného mariánského kostela při býv. františkánském / minoritánském klášteře). Starší generace si jistě budou pamatovat na Schweighoferovu chatu (srub) v Městském lesíku.

Jiří Kacetl

ZRCADLO

Pro návody, jak konat zpytování svědomí užíváme výraz *zpovědní zrcadlo*. Nejsou to zrcadla v pravém slova smyslu. Jsou to jakási měřidla správnosti, resp.

našich odchylek od obrazu člověka, jak to v obecnosti vyjádřil Bůh. I takové zrcadlo skýtá pro nás určitou nesnáz. Je určitě naprosto objektivní a tak, jak jdou jednotlivé

otázky, můžeme vždy jasně odpovědět *ano* a *ne*. Rozdělení na velké množství otázek ovšem může zastříti celistvost života, což je ale právě to, co zajímá Boha. Vážnější je, že Boží vůle se při tomto obecném pohledu jeví jako chladně neosobní, ale my víme, že Bůh se sklání ke každému člověku, a také po tom toužíme. Musíme se tedy zajímat o Boží vůli ještě jinak.

Čteme-li v Bibli, že nás *Bůh utkal v matčině lůně* (Jer 1,5), znamená to, že každého udělal jinak a dal mu jakýsi soubor sil, vlastností a nadání. O těch si přeje, abychom s nimi dobře hospodařili. V podobenství o hřivnách (latinsky se *hřivna* řekne *talentum, talent*) to vysvětluje sám Kristus (Mt 25,14-30). Pokud někdo opravdu chce vydat počet o svém životě, nemůže zůstat u mechanických odpovědí na otázky zpovědních zrcadel, ale musí promluvit o tom, jak plní Boží vůli, kterou do něho Bůh sám doslova vložil. To ovšem znamená pečlivě zkoumat a rozpoznat, jak jsem vnitřně ustrojen a čím jsem nadán. Je to nesnadné a mnoho lidí proto odbočí k tomu, že si zvolí nějaký vzor. Chci být jako můj vzor. Svou hodnotu pak měří tím, jak se tomu blíží.

Hlavní problém pravého sebepoznání, které je předpokladem zdravého růstu a základem pro svátost smíření, je v rozhodnutí, jakým způsobem budeme o sobě uvažovat. Zcela neblahým je, když propadneme omylu Narcisovu, být v té podobě, že si sami pro sebe tvoříme, třeba i úžasně krásnou a ušlechtilou, představu vlastní dokonalosti. Poznal jsem lidi, kteří se nesmírně snažili a se slzami vyznávali, že rozdíl mezi takovým jejich obrazem a skutečností je veliký. Připadali mi jako malé děčko, které se vzteká, že nemůže jít v matčiných botách. Podobně nešťastní jsou ti, kdo se úzkostlivě zabývají plněním

všech dílčích úkolů, které najdou ve zpovědním zrcadle. Jsou nešťastní jako uplakaná školačka, která udělala kaňku v sešitě nebo se jí rozvázala mašle na jednom copánku. Jsou sami sebou odsouzeni donekonečna opisovat prvé stránky sešitu a nikdy se jim to nepodaří. Ani Bůh je nepřesvědčí, že už to stačí.

Nesprávně zvolený vzor, kterým může být nějaký jiný člověk, případně i světec, vede ke zlobnému hněvu nebo zoufalé lítosti nad nezdarem proto, že jednoduše nemáme potřebné vlohy a snažíme se v chybném směru. Nemá-li někdo hudební sluch, nestane se houslovým virtuosem. Narodí-li se někdo z Boží vůle veverkou, nemusí se děsit toho, že nemá parohy jak jelen. Jelen naopak nemusí být celý skleslý proto, že nevyleze ani na první větev stromu.

Naše vyznání musí vycházet z toho, že Bohu, svému Pánu, pravdivě řekneme, jak jsme plnili jeho příkazy (k tomu jsou zpovědní zrcadla dobrá) a jak jsme hospodařili se vším, co nám svěřil. Zpověď má charakter rozhovoru hospodáře s králem.

Zpovědních zrcadel je nesmírné množství. Je jistě možné se podle nich řídit a připravit se podle nich na zpověď. Jejich výhodou je, že nás upozorní na to, nač bychom sami třeba zapomněli. Mají však také svá úskalí. Na prvním místě stojí dnes nebezpečí, že podle zvyku vyplňování dotazníků, odškrtneme bez valného zamyšlení všechny kolonky včetně těch, kde si nejsme jisti. Výsledek je nic neříkající zjištění, že jsme se dopustili snad všech hříchů, které na světě existují. Ještě horší ovšem je to, že veliké množství „takových a podobných otázek“ nás odvede od pochopení zákona jako celku a od záměru zákonodárce. Zákon tím ztratí svou nejvlastnější funkci, totiž funkci ochrany a nasměrování.

Neodmyslitelným základem všech těchto zrcadel je Desatero, ale to je obohaceno o další soubory ctností a nectností, jak je známe ze základů křesťanské víry a morálky. Jde o církevní příkázání, skutky tělesného a duchovního milosrdenství, sedm hlavních hříchů, hříchy do nebe volající, osmero blahoslavenství, sedmero křesťanských ctností a čtveřice ctností základních. Protože se položky těchto souborů překrývají, dochází v zrcadlech k opakování, která podtrhují jejich dotazníkový charakter.

Opakované používání téhož zpovědního zrcadla může vést k takovému automatizování přípravy, že už ji ani není třeba dělat. Je to pořád stejné. Takové zjištění je ovšem krajně nebezpečné, protože navozuje představu, že jsme nepolepšitelní a že nemá smysl se vlastním morálním stavem zabývat. Kdyby se v těch zrcadlech alespoň vyskytly dotazy jako: *Lhal jsem? Víc nebo méně než minule?*, už by se dalo něco dělat. Obranou proti takovému stereotypu je vzít si do ruky některé z velkých morálních výzev a podívat se, jak to je se mnou. Osmero blahoslavenství (Mt 5,3-12) a sedm bída zákoníkům a farizeům (Mt 23,13-36) jsou trvale a pro každého platná slova samotného Ježíše.

Sedm hlavních hříchů je rovněž ostrým zrcadlem.

Ještě jiným způsobem zpytování může být porovnání sebe s některým výsostným vzorem života. Život Kristův a Mariin jsou prvořadým vodítkem.

Co však je tím nejdůležitějším a také nejbezpečnějším, je jednat podle slov *kdo rozjímá zákon Páně dnem i nocí, přinese plod, až přijde jeho čas* (Ž 1,2-3). Jen ten, kdo se zákonem Božím zabývá proto, aby do něho pronikl, a to ne jen tehdy, kdy si chce získat morální alibi, aniž by pořádně věděl, proti čemu se prohřešuje, může se vážně zpovídat. Jestliže někdo chce podle Božích příkazů žít a růst v lepšího člověka, musí se nad zákonem Božím zamýšlet a udělat dobře, když si podle svého pochození sám připraví své zpovědní zrcadlo. Ne už jako soubor dotazů, ale jako vytýčení směru svého snažení. Takové zrcadlo ušité na míru člověku pomáhá při pravidelném zpytování. I to může podlehnout opakování, a proto při roční obnově je správné vzít opět do ruky nějaké zrcadlo systematicky probírající celou křesťanskou morálku.

(Z knihy P. Piřha: Zpověď, svátost smíření)

CO S TÍM?

Malé zamyšlení o předivných jevech

V létě roku 1951 byla několik dní na vyšetření v Zemské nemocnici v Brně asi šestnáctiletá dívka s pěti otevřenými ranami na ruku, nohou i v boku, tzv. Kristovými stigmaty. Přitom byla holka nepokřtěná, víry neznalá a tedy nevěřící. Zmizela ne-

známo kam. Její jméno znal jen primář Dr. Podlaha.

Čtyřicet let jsem jezdil na pár dní na sever Čech. Bylo tam pusto a prázdné od jakéhokoliv duchovna. A přece... Ve vsi měli chalupu manželé N., kam dojížděli

každý týden z města se svou asi osmiletou dcerkou. Pán byl ředitelem čehosi, paní činná v kultuře. Soudruzi, jak jinak. Paní mne jednou nečekaně oslovila. Přerývavě vyprávěla, co se stalo. Její děvče přiběhlo ze zahrady za domem a vzrušeně vyprávělo o krásné ženě, která tam stála mezi růžovými stromky a pochválila ji za to, že je poslušná a pracovitá. Matka strnula. Branka před domem byla přece uzamčená, zlý pes ležel netečně, kolem celé zahrady pořádný vysoký plot.

Fantazírovala ta malá? Děcko bylo neústupné, až si vzpomnělo, že ta dáma si

ulomila dvě růže. Obě, matka i dcera, uháněly za dům do kouta zahrady: na růžovém stromku byly čerstvě odlomeny dvě růže. Když jsem to pak viděl sám, pořádně mně zatrnulo. „Pane faráři, vy asi víte, oč jde, že?“ Na místě jsem tuze prosil tu paní, aby se o tom vůbec nikomu nezmiňovala, zvláště ne manželovi. Slíbila a stalo se. Vesnice zůstala ušetřena od nájezdu „zjevařů“. Mají toho jinde dost. A vůbec. Cožpak nemají evangelium (Lukáš 16, 27-31)?

Jan Rybář SJ
Převzato z Internetu

SPE SALVI – pokračování

výtah z encykliky o křesťanské naději papeže Benedikta XVI.

44: I když je obraz posledního soudu děsivý, je obrazem naděje, pro křesťany snad právě rozhodujícím obrazem naděje. Může vzbuzovat strach.

Ale spíše by měl vzbuzovat odpovědnost: Bůh je spravedlnost a spravedlnost zjednává. To je naše útěcha i naděje. S jeho spravedlností je dána i milost. Avšak milost nevylučuje spravedlnost: není gumou, která vše vymaže, takže by nakonec bylo zcela lhostejné, co a jak kdo zde na Zemi učinil.

45, 46: Lidská životní rozhodnutí se smrtí stávají definitivními. A tato životní rozhodnutí, život každého z nás, stane před soudcem. Volba, která se postupně utvářela během celého lidského života, může mít různou formu:

Mohou být lidé, kteří v sobě zcela zničili vůli k pravdě a připravenost k lásce. Nebo lidé, v nichž vše se stalo lží. Lidé, kteří žili nenávisť a lásku v sobě

zcela zašlapali. Na takových lidech bychom nenašli nic, co by šlo uzdravit: dobro zde bylo definitivně zničeno. To je to, čemu říkáme peklo.

Na druhé straně mohou být osoby, které se zcela nechaly prostoupit Bohem, jsou otevřeny bližnímu. V jejich putování k Bohu se jejich společenství s Bohem jen naplňuje.

Pravděpodobně však ani jedno, ani druhé není případ běžné lidské existence: ve většině případů zůstává v nás kdesi v hloubi otevřenost pravdě, lásce i Bohu, ale byla překryta řadou našich kompromisů se zlem – mnoho špíny zakrývá čistotu. Způsob, jakým jsme žili svůj život, jistě není bezpodstatný. Naše nečistota nás však nebude poskvrňovat navěky, zůstaneme-li vztaženi ke Kristu, k pravdě a k lásce.

Při našem setkání s Kristem každá lež a každá špatnost roztávají. On nás svým ohněm proměňuje: to, co jsme bě-

hem života budovali, se může ukázat jako prázdná sláma, pouhé vychloubání a celé se zhroutit.

A přesto v bolesti tohoto setkání, které nám vyjevuje všechno nečisté a nezdravé, působí spása. Procházíme proměnou, bolestivou a pálivou, „jako ohněm“, při níž nás jako oheň proniká jeho svatá moc, takže nakonec se stáváme sebou samými a zcela patříme Bohu.

Boží soud je nadějí jednak proto, že uplatňuje spravedlnost, a jednak proto, že je i místem milosti. Pokud by byl Boží soud jen místem milosti, která by zlehčovala vše pozemské, Bůh by nám stále dlužil odpověď na naši otázku po spravedlnosti.

Kdyby se jednalo o pouhou spravedlnost, z Božího soudu by zbyl nakonec jen strach. Boží vtělení v Kristu obojí – soud i milost – vnitřně spojilo a vytvořilo tak spravedlnost.

V okamžiku soudu zakoušíme a přijímáme převahu Kristovy lásky nad veškerým zlem ve světě i v nás. Bolest lásky se stává naší proměnou, naším vykoupením i radostí. Proto všichni „s bázní a chvěním“ (Fil.2,12) pracujeme na své spáse.

*Zpracoval Ing. Simek
(dokončení příště)*

P. ThDr. Ferdinand Nesrovnal, *60 let od jeho tragické smrti*

P.Nesrovnal, profesor teologie a uznávaný exercitátor, se narodil 16. srpna 1896 v Brně. Obecnou a měšťanskou školu navštěvoval v Brně-Husovicích a následně zde studoval na gymnáziu.

Po vypuknutí 1. světové války rodiče neměli peníze na jeho další studia, a proto mu doporučili vstup k jezuitům. V září 1915 vstoupil do noviciátu

Tovaryšstva Ježíšova na Velehradě. Po dvouletém noviciátě dokončil gymnaziální

studia na řádových školách v Rakousku v Linci. Filosofická a teologická studia absolvoval v Innsbrucku, kde byl také 25. července 1927 vysvěcen na kněze. Po dokončení teologických studií vykonal v St. Andreas tzv. třetí řádovou probaci a vrátil do vlasti. V srpnu 1929 byl pražským arcibiskupem jmenován generálním duchovním rádcem Sdružení katolické mládeže v Čechách a organizoval tato sdružení po celé republice. Zároveň byl redaktorem časopisu *Dorost* a vedl exerciční a eucharistický sekretariát v Praze. Od roku 1936 působil jako kazatel, misionář a exercitátor na Svatém Hostýně.

Otcem mládeže

V roce 1937 vystoupil z osobních důvodů z řádu a byl přijat jako diecézní kněz do olomoucké arcidiecéze. V letech 1937–1946 působil ve farnosti

v Biskupicích u Prostějova a jako kooperátor v Kralicích na Hané, následně v Brně. Zde převzal v roce 1946 úlohu duchovního rádce Svazu katolických žen a dívek. Od následujícího roku se věnoval vedení exercicií v brněnské diecézi. Za 2. světové války působil v odbojové organizaci Obrana národa a také spolupracoval s partyzánskou skupinou Hnutí za svobodu na Prostějovsku. Pro svou spolupráci s odbojem byl vyšetřován olomouckým gestapem.

Po válce obdržel za svou činnost v odboji vyznamenání. Od března 1948 byl ustanoven kooperátorem v Bystrci u Brna a od srpna 1950 působil až do svého zatčení jako administrátor kostela sv. Kříže ve Znojmě, při bývalém klášteře dominikánů.

Byl velmi oblíben mezi mládeží, protože finančně podporoval sociálně slabší studenty. Po únoru 1948 zprostředkoval několika mladým vysokoškolákům vyloučením ze studií odchod za hranice.

Také duchovně vedl a formoval bývalé bohoslovce a studenty, kteří uvažovali o cestě ke kněžství. Mohli u něj na faře bydlet, kněz se staral o jejich živobytí a potřeby. Ujal se také bývalých řeholních kleriků, kteří po záboru klášterů v dubnu 1950 ztratili své vedení a zázemí. Na jižní Moravě udržoval kontakty s kněžími aktivně projevujícími nesouhlas s komunistickým útlakem církve. Kvůli svým aktivitám byl P. Nesrovnal delší dobu sledován a byli na něj nasazeni spolupracovníci StB.

Oběšen na kohoutku umyvadla

26. května 1952 byl P. Nesrovnal zatčen, na jeho faře byla provedena domovní prohlídka a byl převezen na StB v Brně. Bylo proti němu zahájeno vyšetřování kvůli obvinění z velezrady a vyzvědačství,

a to pro údajné kontakty s protikomunistickými odbojovými organizacemi, zprostředkování ilegálních přechodů hranic a špionážní činnosti – měl poslat do zahraničí plány protiletectvých krytů v Brně. 30. května 1952 byl do 14.45 hodin vyslýchán a poté předán na celu. V 17 hodin byl nalezen na své cele údajně oběšen. 2. června 1952 byla za přítomnosti okresního prokurátora provedena v Ústavu soudního lékařství v Brně pitva zesnulého. Lékaři konstatovali – dle verze vojenské prokuratury – jako příčinu smrti udušení oběšením. Zjistili zlomení VI. žebra s krevním výronem v oblouku a okolí a zlomení V. žebra. Znamky násilí nad místy těchto zlomenin zevně zjištěny nebyly. Dle tvrzení vyšetřovatelů se oběsil v sedě na obinadle na kohoutku umyvadla. V pitevním protokole – zachoval se pouze opis pitevního protokolu bez podpisu lékařů – se uvádí, že na přední části krku mrtvého až k ušním boltcům je vyznačena rýha od škrtidla, dále že na hrudníku mrtvého byly nalezeny zlomeniny dvou žeber, ale záhy se energicky vylučuje cizí zavinění. U člověka, jenž prožil výslechy na gestapu a aktivně pracoval v odboji, je verze o sebevraždě, navíc tak bizarní, značně podezřelá.

Spravedlnost za pražského jara

Při revizi a vyšetřování případu Vojenskou prokuraturou v roce 1968 se samozřejmě nepodařilo zjistit příslušné odpovědné vyšetřovatele, vojenský prokurátor konstatoval neúplnost potřebné dokumentace. Vyšetřovatel P. Nesrovnal uvedl, že se vyslýcháný během dvou dnů ke své činnosti přiznal, ale pouze ve vztahu ke své osobě, a odmítl uvést spolupodíl dalších osob. Také se vyjádřil, že během vyšetřování nebylo proti P. Nesrovnalovi použito násilí. Případ byl uzavřen jako

sebevražda. Značnou slabostí revizního vyšetřování úmrtí P. Nesrovnala byla skutečnost, že nebyli zjištěni a vyslechnuti dozorcí, kteří našli P. Nesrovnala na cele údajně oběšeného. Ujistění o nenásilnosti metod je více než nevěrohodné a z výpovědí bývalých příslušníků StB jasně vy-

znívá snaha krýt sebe i své spolupracovníky před případným vyšetřováním.

Mgr. V. Vlček

*(převzato z časopisu Res Claritatis
MONITOR roč. IX., č. 10)*

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 7 h u **Mnišek dominikánek je mše svatá** s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1 do 6.55 h. V kostele u sv. Kříže ranní mše sv. v 6.45 h nebudou.
- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.
- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.
- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé pondělí před večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.
- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.
- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.
- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.
- Každé druhé úterý v měsíci od 14 h do 17.30 h v kostele sv. Kříže **adorace za nenarozené děti**.
- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.
- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.
- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.
- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv. (ve středu v 18 h mše sv. zrušena).
- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.
- Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.
- Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 1. 9. **měsíční pout'** v Hl. Mašůvkách; v 17.30 h průvod s dary úrody z plenkovické křižovatky, v 18 h růženec a mše sv. Celebrant P. Petr Piřha, autobus v 17 h
- 2. 9. v 8 h při mši sv. v Louce „**žehnáni aktovek**“ – požehnání školákům na cestu do školy.
- 2. 9. ve 14 h v Příměticích je pro děti **rozloučení s prázdninami a Farní den**.

- 6. 9. čtvrtek před 1. pátkem – ve 20 h u sv. Mikuláše hodinová **adorace**.
- 7. 9. **První pátek** – adorace a sv. zpověď od 14 h u sv. Jana Kř.; ve školním roce každý pátek mše sv. v 17 h.

• 8. 9. u sv. Kříže **poutní slavnost Narození Panny Marie**. Mši svatou v 10 hodin bude na závěr tridua sloužit převor pražského dominikánského kláštera P. Antonín Krasucki OP.

Ostatní mše o svátku Narození Panny Marie budou v našem kostele jako běžnou sobotu.

- 9. 9. **sbírka na církevní školství**

Znojemské vinobraní

- 14. 9. **u sv. Mikuláše**: v 17 h mše sv. na zahájení vinobraní; ve 23.30 h večerní modlitba
- 15. 9. **u sv. Mikuláše**: ve 12. h slavnostní **mše sv. na poděkování za úrodu**; celebruje kardinál Dominik Duka OP;

Vyučování náboženství

Farnost sv. Mikuláše: V základních školách se děti přihlásí u třídních učitelů, vyučování ve školách začne v týdnu od 1. 10. Na faře u sv. Mikuláše bude první setkání dětí na vyučování náboženství v pátek 21. 9. v 15 h.

Farnost sv. Kříže: přihlášky do výuky náboženství před nebo po mších sv. v sakristii nebo v úředních hodinách ve farní kanceláři.

Změny v obsazení kněží na děkanství

Z Přímětic odchází **P. Jan Kotík** na samostatné místo do Brna – Řečkovic. Do Přímětic přichází **novokněz Josef Novotný** ze Žďáru n.Saz.

Z Hlubokých Mašůvek odchází **P. Miloslav Čamek** do Čejkovic na Slovácku. Do

uctění sošky P. Marie Chlebové; v 17 h sváteční koncert; ve 23.30 h večerní modlitba.

• 16. 9. v 15 h v Popické kapli **měsíční modlitba** za víru v příhraničí; pěší ve 14 h z Kraví hory.

• 22. 9. v 15.30 h bude v Louce v rámci mezinárodního ekumenického setkání byzantsko-slovanská liturgie, kterou bude slavit biskup Mons. Ladislav Hučko.

• 28. 9. **sv. Václava**: v Louce hlavní pouť ke cti sv. Václava. Mši sv. v 10 h bude celebrovat strahovský opat Michael Pojezdny. Odpoledne v 17 h pak bude v louckém kostele koncert duchovní hudby v podání opavského sboru Křížkovský. Mše sv. u sv. Mikuláše pouze v 8 h, u sv. Kříže navíc v 10 h.

• 29. 9. **sv. Michaela** - , poutní mše sv. navíc v 10 h u sv. Michaela.

• 6. 10. **první sobota** – v Hl. Mašůvkách v 18 h **měsíční pouť**.

• 6. 10. v 10.30 h v Šafově **biřmování**.

Hlubokých Mašůvek přichází **P. Stanislav Váša**, kaplan z Telče.

Ke sv. Mikuláši přišel jáhen na praxi před kněžským svěcením **Pavel Kuchyňa** z Vel. Meziříčí.

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz

Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.

Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.

Tisk Tiskárna Wega, Znojmo